

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **S. S.**, nar. X, státní příslušnost Ruská federace,
t. č. X,
zastoupena: Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou AK
se sídlem v Praze 1, Uhlý trh 414/9,

proti

žalovanému: **Ministerstvu vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, čj. OAM-201/ZA-ZA04-ZA04-R2-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodl dne 14. 11. 2016 o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni, odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ve svém rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobkyně podala první žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 16. 2. 2012, o ní bylo rozhodnuto dne 16. 11. 2012 neudělením mezinárodní ochrany, krajský soud zamítl žalobu dne 5. 11. 2013 a Nejvyšší správní soud následně odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. O opakované žádosti žalobkyně pak žalovaný dne 10. 6. 2014 rozhodl zastavením řízení, s tím, že neuváděla nové skutečnosti, toto rozhodnutí však následně soud zrušil a žalovanému uložil, aby se

zabýval tvrzením o náboženském přesvědčení žalobkyně. Žalovaný tak učinil v přezkoumávaném řízení. Soud pouze doplňuje, že současně s žalobkyní podala žádost o udělení mezinárodní ochrany i její matka a bratr, na jejichž zdravotní problémy jako důvod odjezdu ze země původu žalobkyně původně odkazovala.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. V blanketní žalobě je namítáno porušení správního řádu, a to konkrétně v ustanoveních § 2, 3, 50, 52 a 68, namítáno je porušení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby, které učinila soudem ustanovená zástupkyně žalobkyně, se uvádí, že porušení § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s ust. § 2, 3 a 68 odst. 3 správního řádu je spatřováno v nedostatečném zjištění skutkového stavu, žalobkyně uvedla, že žalovaný považoval její sdělení o náboženském vyznání za účelová tvrzení, žalobkyně je však přesvědčena, že správní orgán měl shromáždit důkazní prostředky, které její věrohodnost buď měly vyvrátit či zpochybnit, toto neučinil. Měl však postupovat tak, aby jí bylo umožněno předložit v úplnosti důvody žádosti, ověřit jejich správnost a věrohodnost. Pokud se při pohovoru vyskytla určitá okolnost, nasvědčující tomu, že jí svědčí určité azylově relevantní potíže, bylo povinností žalovaného vést pohovor tímto směrem. Žalovaný ovšem vedl otázky spíše s cílem zjistit důvody, pro které neuváděla žalobkyně své náboženské vyznání v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně jednak nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neuvedla žádnou skutečnost, z níž by mohl dojít k závěru, že ve vlasti byla terčem adresného zájmu státních orgánů, jednak má za to, že z informací o zemi původu lze vyčíst důvodnost jejích obav z pronásledování.
3. V případě neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu poukazuje žalobkyně na zlehčení tíživosti její osobní situace, která nebyla dostatečně zjištěna.
4. Pokud žalobkyni nebyla udělena ani doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, rovněž nebyl řádně zjištěn skutkový stav její věci, její obavy z důvodu jejího náboženského vyznání lze podřadit pod pojem hrozící vážné újmy, uvádí, že správní orgán si v tomto směru neobstaral objektivní informace, jsou přehlíženy celkové souvislosti, hodnocení důkazů je selektivní. Z uvedených důvodů je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný správní orgán reagoval písemným vyjádřením ze dne 10. 2. 2017, v něm odkázal na napadené rozhodnutí v této věci s tím, že je přesvědčen, že se s případem žalobkyně vypořádal precizně. K námitce žalobkyně o tom, že její tvrzení bylo shledáno účelovým, uvedl, že i pravdivá tvrzení mohou být v určitých souvislostech shledána účelovými, tyto souvislosti v případě žalobkyně správní orgán shledal a v odůvodnění rozhodnutí podrobně vyložil. Z provedeného pohovoru vyplynulo, že problémy ohledně náboženského přesvědčení žalobkyně přdestřela až poté, co neuspěla v azylovém řízení s důvody zdravotního stavu svého a svého bratra. Nebyla schopna azylově relevantně vysvětlit, proč je nesdělila již při prvním posuzování své žádosti.
6. Žalovaný je dále přesvědčen, že žádné ustanovení zákona o azylu neupravuje povinnost domýšlení právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany u žadatele, který takové důvody neuplatnil a ještě k nim činit příslušná skutková zjištění.

Povinnost zjištění skutečného stavu věci dle ust. § 3 správního řádu má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Žalovaný připomíná a zdůrazňuje, že žádost o mezinárodní ochranu je provázena zásadou aktivity žadatele – Nejvyšší správní soud pro tyto případy uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalobkyně byla před vydáním rozhodnutí seznámena s podklady rozhodnutí, doplnit k nim nic nechtěla a ani sama nic nesdělila.

7. K námitce o nesprávné interpretaci ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy žalobkyně uváděla, že „během správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, ze které by správní orgán mohl dojít k závěru, že se stala během svého pobytu ve vlasti terčem adresného zájmu státních orgánů či jiných skupin, které by byly ve své činnosti těmito státními orgány podporovány“, žalovaný uvádí, že tuto námitku považuje pouze za obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím. V souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by dokazování žalovaného bylo nedostatečné a skutková podstata, z níž vycházel, by neměla oporu ve spise. Žalovaný je naopak přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu.
8. Žalobkyně namítala i porušení § 14 zákona o azylu, k tomu správní orgán poukazuje na své první rozhodnutí ve věci, v němž se rodinnou situací podrobně zabýval, tyto důvody pak posuzoval i v řízení současném. Přestože žalobkyně tvrdí, že žalovaný nekonstatoval všechny důvody, jejichž zásadnost měla být posouzena, nedostatečně zjistil osobní situaci žalobkyně a k posouzení zásadnosti důvodů si neopatřil potřebné podklady, není zřejmé, které konkrétní důvody nekonstatoval, co dostatečně nezjistil a jaké konkrétní podklady si neopatřil. Tuto námitku proto žalovaný považuje za neurčitou a tedy nezpůsobilou k projednání. Humanitární azyl uděluje ministerstvo na základě správní úvahy, není na něj právní nárok – zde odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003. K námitce doplňkové ochrany pak správní orgán odkazuje zejména na str. 12 – 14 svého rozhodnutí, kde se podrobně neudělením tohoto druhu mezinárodní ochrany zabýval, námitky žalobkyně jsou opět pouze v rovině obecného nesouhlasu.
9. Své rozhodnutí ve věci považuje žalovaný za správné, souladné se zákonem o azylu i správním řádem, je přesvědčen, že žalobkyně má možnost řešit svoji situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a v tomto směru odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, kde soud mj. uvedl, že „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců“. Ze všech uvedených důvodů výše pak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Zhodnocení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

11. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - c) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - d) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - e) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - f) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
- g) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - h) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - i) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - j) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
 - k) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
13. Soud konstatoval, že ze správního spisu plyne postup správního orgánu v řízení, následujícím po vydání rozsudku čj. 32 Az 25/2014 ze dne 31. 3. 2015. Žalovaný provedl s žalobkyní **pohovor dne 10. 6. 2015**, v jeho průběhu žalobkyně sdělila, že se

včera dívala na internet, našla novinku, že v Archangelské oblasti soudili nějaké Svědky Jehovovi, dostali pokutu 30 000 rublů, jsou zprávy, že se to děje i v jiných místech, v r. 2014 vyškrtili z registru organizaci v Samaře. Dále žalobkyně uvedla, že ona vlastně ani z vlasti odjet nechtěla, ale byla nezletilá, tak poslechla matku. Srdcem odjíždět nechtěla, ale chápala, že to bude lepší, protože je potřeba operovat matku i bratra. S matkou jí je lépe, ona vždy řešila všechny problémy, otec se sice o rodinu staral, ale zeptal se, jak se mají, dal jim peníze, ale více toho neuměl. Dále žalobkyně vysvětlila, že když žádali o mezinárodní ochranu poprvé, bylo to kvůli zdraví, mysleli, že tyto důvody budou dostatečné, ale postupem času se z internetu dozvídali, jak se situace v Rusku zhoršuje, to byli ještě v Belgii, ale doma byli skutečně pronásledováni. Důvodem odjezdu ale byly zdravotní problémy. Zakazovali jim shromáždění na stadionech, ale oni si pronajali jiné prostory. Teď je to ale horší, milice může zatknout lidi, kteří spolu hovoří, i bez příčiny. Kamarádka, která se přestěhovala do Saratova, jí sdělila, že si domluvili velký kongres v nějakém kulturním domě, ale když ráno přišli, stál tam před vchodem popelářský vůz a smrdělo to tam. Dříve to nebylo tak hrozné, podstatnější změny jsou asi tři roky zpět. Poté, co zjistili, že pro azyl nejsou dostatečné důvody zdravotní, sdělili tyto náboženské. Žalobkyně vyznává víru asi od šesti let, matka ji vodila na setkání, že je to skutečně její víra ale zjistila asi v sedmnácti letech. Kolem je spousta nespravedlnosti a strádání a bible přináší naději pro lidi. Bratr, kterému je 24 let, se chová jako sedmileté dítě, když mu bylo 16 let, musely se o něho s matkou starat jen proto, že byl nesprávně léčen. Na shromáždění přijala křest, 5. 7. 2008, ve Volgogradu na centrálním stadionu. S vírou měla problémy hlavně ve škole, zvláště s jednou silně pravoslavně věřící učitelkou, žalobkyně dostávala špatné známky jen z důvodu své víry. Když chodili po domech, občas jim někdo nadával. Dříve o tom nehovořila, možná to zapoměla. Souvěrci i kamarádka z Volgogradu, která teď žije v Praze, žalobkyni informují o tom, jak se v Rusku situace zhoršila. Asi před čtyřmi měsíci ruské orgány zablokovaly web, některé publikace byly zapsány na seznam extremistických tiskovin. Žalobkyně byla v organizaci asi 50 členů, byla pionýrem, chodila na shromáždění, žádné problémy nezažila. Ústava zaručuje svobodu náboženství a shromažďování, ale ruské orgány ji porušují. Církev dává naději, všichni budou spaseni. Žalobkyně je přes skype ve styku s příbuznými, s otcem, tetou a sestřenicí. Vrátila by se až po vyčerpání všech možností. Bere léky na epilepsii. K dotazu, jak žalobkyni omezuje její zdravotní problém, uvedla, že například chtěla jet do Pardubic na shromáždění, došla jenom na zastávku, měla závratě, chvíli poseděla a pochopila, že tam nedojede a šla nazpět. Např. ve škole na praxi jí bylo do poloviny dobře, udělalo se jí špatně a musela jít domů. K neurologovi by měla chodit jednou ročně.

14. Dne 15. 8. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že se s nimi nechce blíže seznámit, že jí stačí jejich výčet, nežádala žádné doplnění informací. Tyto podklady, s nimiž byla žalobkyně seznámena, jsou pak citovány na str. 5, 8 a 9, 11 až 12 a 14 napadeného rozhodnutí.
15. Z podnětu soudního rozhodnutí provedl správní orgán po zrušujícím rozsudku s žalobkyní nový pohovor, shromáždil nové podklady, a dospěl k závěru, že ani žalobkyní nově uváděný důvod, kterým je její víra a členství ve společenství Svědků Jehovových, není azylově relevantním důvodem. Po přezkoumání věci soud považuje žalovaným vypořádanou otázku nových skutečností za vyčerpávající, zhodnocenou na základě objektivních, aktuálních a různorodých zdrojů. Soud je přesvědčen, že žalobkyní prakticky obecně namítané skutečnosti v žalobě, nejsou takové, aby mohly

zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně sama sdělila, že krom toho, že ji spoluobčané, které hodlala vytěžit s literaturou a svým náboženským přesvědčením, občas nadávali či vyháněli, neuváděla žádné skutečnosti o tom, že by před svým odjezdem ze země původu měla s ohledem na praktikování své víry jakékoliv problémy se státními orgány. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu v žalobě nenamítá a soud pouze konstatuje, že nesprávnost jeho vypořádání rozhodně nezjistil, neboť žalobkyně neuváděla žádné informace, které by bylo možné tomuto ustanovení podřadit.

16. K uváděnému pochybení ohledně § 12 písm. b) zákona o azylu soud plně odkazuje na jeho podrobné vypořádání správním orgánem, a to na str. 5 – 11 rozhodnutí ze dne 14. 11. 2016. Žalovaný měl k dispozici jednak dříve shromážděné podklady, jednak ohledně politické a bezpečnostní situace v zemi původu, i stavu v dodržování lidských práv vyhledal zcela aktuální informace k žalobkyní tvrzenému důvodu. Jedná se o podklady organizací Human Rights Watch, Freedom House, Fórum, Informačně analytické centrum SOVA, USCIFR (Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě), které vesměs pojednávají zcela aktuálně o problému Svědků Jehovových a postoji k náboženství v Ruské federaci. Soud je tedy z tohoto pohledu zcela přesvědčen o tom, že námitka nedostatečných podkladů, navíc zcela obecného charakteru, je naprosto lichá. Konečně, žalobkyně k období, kdy opouštěla s rodinou zem původu, ani žádné závažnější problémy ohledně praktikování svého náboženství netvrdila a její současné tvrzení je z pohledu azylové relevance pouze obecné a soud i uzavřel, že zcela zřejmě účelové. Celým rozhodnutím žalovaného se prolíná vcelku velmi objektivní hodnocení situace společenství Svědků Jehovových v Ruské federaci, žalovaný nezastírá, že nejen v zemi původu, ale i v jiných zemích světa, uznávaných za demokratické, se problém určité animozity spoluobčanů v souvislosti s různými praktikami víry vyskytuje, avšak správně připomíná, že takové projevy, pokud by měly představovat azylově relevantní tíži, by musely mít podstatně ráznější obsah i rozsah. Odkazuje přitom na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze dne 30. 10. 2001, pod sp. zn. 7 A 754/2000, které takové projevy porovnává s čl. 1, bod A. 2. Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikované v ČR pod č. 208/1993 Sb. Konkrétní příslušníci Svědků Jehovových či konkrétní místní organizace se na území Ruské federace potýkají s různou škálou těžkostí, spojenou s praktikami jejich náboženství, avšak konkrétní postavení žalobkyně azylově relevantním pronásledováním ani možnými obavami z vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu hodnotit nelze. Žalovaný se podrobně vyjádřil např. k případu komunity Svědků Jehovových v Taganrogu, k jejímu zrušení došlo již v r. 2009 z důvodu extremismu, poslední soudní rozhodnutí padlo v prosinci 2015, kdy patnáct členů komunity bylo odsouzeno k vysokým pokutám, od kterých však bylo následně upuštěno, a k podmíněným trestům odnětí svobody. Podkladové zdroje pak hovoří o tom, že dosud bylo na území Ruské federace zrušeno pouze pět komunit Svědků Jehovových, a to v Albinsku, Taganrogu, Samaře, Belgorodu a Starém Oskolu. Na druhou stranu byla po deseti letech opět registrována komunita v Moskvě. Žalovaný ve svém rozhodnutí zmiňuje i materiály, předložené dříve žalobkyní při soudním jednání a v tomto směru odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006, hovořícím o přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku při návratu žadatele do země původu, která je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v obdobných případech nikoli ojedinělý. V případech, jako je projednávaný, pak je potřebné pro kladný závěr

uzavřít, že k nežádoucímu důsledku v obdobných případech dochází tak často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, nikoliv jako s výjimečným. V této souvislosti pak žalovaný reagoval tak, že nezastírá, že ruské státní orgány vůči náboženské segregaci Svědků Jehovových vystupují určitým nátlakovým způsobem, její činnost, její literatura, je pod jejich kontrolou, místní orgány státní správy kladou překážky v činnosti některým místním organizacím, došlo k obžalobě některých členů komunity, zejména z důvodu příslušnosti k extremistické skupině, členům jsou kladeny různé překážky v pastorační činnosti. V tomto ohledu je však nutné posoudit, jestli zásahy státních orgánů vůči tomuto společenství jsou vedeny pouze v rámci příslušných právních norem, zda jsou jednotliví členové společenství schopni chránit svá zákonem daná práva, nalézt v tomto směru ochranu ze strany k tomu příslušných státních orgánů a jejich představitelů v případech, kdy je vůči nim postupováno v rozporu s příslušnými právními normami. Zde pak žalovaný odkázal na shromážděné podklady ve věci a uvedl příklady úspěšného bránění práva v jednotlivých případech, a to i před Evropským soudem pro lidská práva – viz str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž vyjádřil k nutnosti registrace náboženských skupin a zde odkázal na rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 73/2008 ze dne 23. 10. 2008 a další, avšak i přes vyjádřené potíže Svědků Jehovových v Rusku dospěl k závěru, že vyhodnocený stav nelze označit za takový, který by v pouhé příslušnosti žadatele k Svědkům Jehovovým představoval okolnost vedoucí ze strany státních orgánů k pronásledování v azylově relevantním smyslu. Připomněl význam azylu jako právního institutu, který není universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před jakýmkoliv bezprávím, neboť jeho důvody jsou v zákoně vymezeny zcela taxativně a uzavřel, že takto by mohl azylovou relevanci v dané věci hodnotit pouze tehdy, pokud by veřejná moc odmítla poskytnout ochranu občanovi před hrozícím ohrožením. Takovou situaci ale v případě žalobkyně nevyhodnotil a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, proč je přesvědčen, že jí není ani v případě návratu ohrožena. Správní orgán po novém projednání věci připomněl, že žalobkyní tvrzené skutečnosti jí byly objektivně známy již v době podání její první žádosti o azyl a tudíž měla povinnost je správnímu orgánu v průběhu řízení sdělit, pokud je považovala za jakkoliv důležité. Žalobkyně tak neučinila a její současná sdělení tak po jejich zhodnocení žalovaný považuje za účelová, soud pak konstatuje, že po jejich objektivním a velmi podrobném vypořádání správním orgánem s jeho závěry souhlasí.

17. K námitce nedostatečného zhodnocení životní situace žalobkyně soud připomíná, že tato je naprosto obecná, žalobkyně uvedla, že k § 14 zákona o azylu má za to, že žalovaný zlehčil tíživost její osobní situace, nekonstatoval všechny důvody, nedostatečně zjistil její osobní situace a neopatřil si potřebné podklady. Neuvedla však nic konkrétního, o co by svá tvrzení opřela, proto soud může též pouze obecně reagovat a konstatovat, že závěr o tom, zda v případě konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu jsou přítomny důvody, hodné zvláštního zřetele či nikoliv, je plně v kompetenci správního orgánu, tedy, jedná se o správní uvážení, které soud přezkoumává pouze v rozsahu případného vyslovení zákazu libovůle, plynoucího pro správní orgány z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Nejvyšší správní soud se již opakovaně touto problematikou zabýval a kompetence soudu jasně vymezil (zde např. jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004). Soud tedy konstatuje, že za důvody, které jsou obsahem cit. ustanovení, jsou považovány najmě vážný zdravotní stav žadatele, vysoký věk apod. Žalobkyně takový

důvod nemá, její situace byla z uvedeného pohledu žalovaným rozebrána na str. 12 rozhodnutí dostatečně, a to i s ohledem na situaci možného návratu do země původu a tamního zázemí.

18. K institutu doplňkové ochrany žalobkyně namítala opodstatněné obavy z vážné újmy z důvodu výše uvedených námitek náboženského problému, soud pak považuje tuto otázku jak z pohledu ust. § 12 písm. b), tak i z pohledu ust. § 14a) zákona o azylu za vypořádanou objektivně a dostatečně. Shrnutím lze konstatovat, že správní orgán neshledal ve výpovědi žalobkyně žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Ruské federaci stala terčem cíleného zájmu státních orgánů, tedy že se ocitla v situaci, z níž by bylo možné dovodit vznik vážného nebezpečí v případě jejího návratu a žalovaný konstatoval po podrobném popisu a odůvodnění tamní situace, že rovněž neexistuje žádný relevantní důvod pro domýšlení se toho, že by pouze z důvodu své příslušnosti k Svědkům Jehovovým měla a mohla být vyslovena obava z hrozby vážné újmy, upravené v odst. 2 § 14a cit. zákona. Uzavřel tak, že samotná skutečnost, že žadatelka je příslušnicí Svědků Jehovových, nepředstavuje okolnost, pro kterou by se měla konkrétně ona stát terčem zvýšeného zájmu státních orgánů v případě svého návratu do vlasti. Žalovaný měl pro učiněný závěr dostatečné a objektivní podklady, tyto byly dostatečně aktuální a z různých zdrojů. Rovněž s tímto závěrem, vypořádávajícím uvedený problém na str. 13 – 15 napadeného rozhodnutí, soud plně souhlasí.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Soud po přezkoumání věci (viz shora) dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je nedůvodná a tuto, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl.
20. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval. Odměna právního zastoupení žalobkyně soudem ustanovenou zástupkyní bude vypořádána samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. února 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.